

De Nieuwe Rijken

ROMAN

door A. HANS

- Hoe zou ik ze vast kunnen krijgen ?
— Dat is een lastige zaak, die ge wel eens goed overdenken moet.
— Ze zijn leelijk aan 't konkelen. Er loopt hier soms een Engelschman rond.
— Ja...
— En die zit ook nu en dan aan den overkant der grens. Hij is in het komplot !
— 't Is een heele bende die niet deugt. 'k Schaam me voor mijn familie !
— En Deraad blijft maar kalm onder die verdwijning van zijn dochter ! Wat een fielt !
— Dat is hij ! 'k Begrijp het niet van hem. Het geld kan een beest van iemand maken.
— Arme, arme Marie ! Ik zal rust nog duur hebben voor ik ze vind.
— Laten we eerst gaan rusten en dan morgen verder praten. Gij blijft natuurlijk hier.
— Maar ik 'kan u in gevaar brengen.
— Wat kan mij dat schelen ! We moeten elkander helpen en ik ben al even erg bekommerd om mijn nicht als gij. 't Is een zeer ernstige zaak !
Lambert wees aan den visscher de logeerkamer. Maar Flip sloop dien nacht niet.
Den volgenden morgen was hij al vroeg beneden.
— Ik heb een plan, zei hij.

- Wat dan ?
— 't Zal u gek toelijken... Die Smit komt soms aan de grens in den nacht.
— Voor de smokkelzaakjes.
— Ja !... Ik heb ginder ook mijn vrienden. Welnu ik haal den schavuit erover.
— Over de grens ?
— Ja. Dan sluiten we hem op en ik verzeker u, hij zal biechten, want hij is de schuldige. Hier kan ik hem niet meester, maar daar...
— En als de overheid het ginder verneemt. 't Is schending der neutraliteit en ook tegen de wet !
— Die overheid zal het niet weten. Ik zal goed mijn maatregelen nemen en den Duitscher veilig opbergen. Ik ken geen ander middel. Wat is hier anders te doen !
— Weinig !
— Ge moogt nog niet van de eene gemeente naar de andere reizen. En mij pakken ze op als spion.
— Ja, en dan gaat ge minstens naar Duitschland, als het niet erger is. Maar uw plan lijkt me ook lastig.
— 't Is niet gemakkelijk, maar 't kan lukken. Ginder heb ik den schurk in mijn macht. Dezen avond keer ik terug. En nog meer, ik zal Smit zelf naar de grens lokken ook ! Ik maak er dadelijk mijn werk van.
Dien avond keerde Flip veilig naar 't buitenland terug.
- ### De geheimzinnige reiziger.
- Als uit den dood verreezen, mompelde Joris Deroem half luid van achter zijn lesse naar, toen Willy Krummel binnen trad.
De zoon van de firma Krummel was eenigen tijd afwezig geweest.

- Vraag ik wat ? vroeg hij norsch.
— Denk ge, dat ik het recht niet heb te spreken, zonder dat mij iets wordt gevraagd.
— Is de oude heer binnen ?
— Kijk zelf. Ik ben niet in uw dienst.
— Brutale ezel !
— Maak mij niet kwaad, want ik ben tegenwoordig prikkelbaar. Gij stuurt ons veel werk.
— Welk werk ? vroeg Willy wat verschrikt.
— Waarom wordt ge nu toch zoo zenuwachtig ?
— Ik vraag welk werk ik u bezorg ?
— Maar mijn Hemel, dat weet gij toch wel 't best !
— Ik zal eens met mijn vader over u spreken.
— Zeer vereerd.
De zoon verdween in 't nevenvertrek.
— Maar Joris toch, gij zult het nog zoo bont maken, dat ze u hier aan de deur jagen, waarschuwde Anna Mertens.
— Geen nood ! Ik kan dien fiereflaai niet meer luchten. Zaagt gij hoe hij verschrok, toen ik over zijn werk sprak.
— Maar waarom toch !
— Wacht maar kind ! Terwijl velen hun schoon leven offeren loopen er schurken rond. Joris heeft goede oogen en ooren en een scherpen neus. O, hij verschrok zoo ! Ik zal hem nog meer den dood op 't lijf jagen ! Ginds over de zee wordt iets slechts uitgevoerd.
— Door Willy...
— Wacht maar ! Er is nu geduld noodig. Ik durf mijn kop verdedden, dat we dadelijk weer de valsche tronie van Ko Verlaan zien. Dan is de firma Krummel volledig, tenminste aan deze zijde van de zee.

— Nog geen nieuws van de Vertrouwen ?
 — Zij komt op de terugreis.
 — Dus ze is behouden ginder aangekomen.
 — Ja. Maar elke tocht is een waagspel.
 Nu de firma kan er nooit bij verliezen. Hoor ze daar binnen eens twisten.
 — Willy schijnt woedend, zei het meisje.
 — En begrijpt ge niet waarom ?
 — Neen...
 — Omdat de oude mij niet aan de deur wil gooien.
 — Gij staat hier wel hoog in de gunst,
 — Ko Krummels rechterhand ! Maar misschien zal die hand hem wel eens duchtig nijpen.
 — Wat zijt ge tegenwoordig geheimzinnig.
 — Eens worden de geheimen openbaar.
 — O, God, wanneer dat van Jules Bruwaan ! zuchtte Anna.
 Sedert zijn vertrek was er nog geen nieuws van den kotter.
 — O, misschien eer dan ge meent, antwoorde Joris. 't Is nu een wonderlijke tijd.
 De oude heer Krummel kwam in 't kantoor.
 — Zijt ge weer onbeschoft geweest ? vroeg hij grimmig aan zijn bediende.
 — Onbeschoft...
 — Tegen mijnheer Willy !
 — Hij tegen mij, bedoelt ge !
 — Eens is mijn geduld uit ! Ook jegens u.
 — Dat zal een wonderlijke dag zijn. Zeg aan uw zoon, dat hij uit mijn oogen blijft.
 — Wel zoo ! Gij zoudt hem willen verbieden in zijn eigen kantoren te komen. En wat bazeldet ge daar van werk ?
 — Van werk ? Mag ik niet meer zeggen, dat ik veel werk heb. Goede Hemel, wat zijt ge lastig vandaag !
 — Haal Ko Verlaan en bemoei u voortaan

met geen zaken meer, die u niet aangaan.
 — Moet ik Ko Verlaan halen ?
 — Hooft ge 't niet ?
 — En ge meent het ?
 — Natuurlijk ! Zijt ge nog niet weg.
 Joris stond op.
 — Haast u ! hernam zijn patroon.
 — Ik Ko Verlaan halen ! Nooit ! Die schelm, die schavuit, die strandlooper, die schijnheilige, die aartsdeugenlet, die schobbejak, die valschaard, die sluwe, geniepige, gemeene, laffe, kruiperige, doortrapte schoelle ! Nu weet ge hoe ik over hem denk !
 — Zulke schandelijke woorden in mijn kantoor !
 — Ja, in 't allerdefstigst, allerheiligst kantoor van Krummel, Verlaan en Co. Denkt ge dat ik iets gemeens wil hebben met Verlaan ? Dat de menschen mij in zijn geschelschap zullen zien ! Ko Verlaan, die eens hoog aan een galg zal spartelen ! Een lijkenroover, een strandhaai ! God weet nog meer nu het oorlog is ! Ha, ik moet hem halen ? Neen, mijnheer Bruno Krummel, zoo iets vraagt ge aan een fatsoenlijk mensch niet ! Anna keek verbaasd op.
 — Waarom werkt gij niet ? vroeg haar oom scherp. Hebt ge zoo weinig te doen !
 — Lucht nu uw boos humeur niet op uw nicht riep Joris. Zeg tegen mij, wat ge te zeggen hebt. Beveel me nog eens Ko Verlaan te halen.
 — Wees toch zoo driftig niet ! O, ik zal wel iemand anders sturen...
 Joris had karakter getoond... En na dit tooneel was hij vast besloten de gangen van Ko Verlaan te volgen.

Oorlogswinst.

Er was een feestje in 't havenstadje Wierden.

De Duitschers richtten het in... Eenige burgers slechts zouden het bijwonen, zij, die nu ook van meening waren, dat het 't verstandigst en vooral 't voordeelgast was de rijzende zon te aanbidden.

Natuurlijk behoorde boer Deraad tot de genoodigden.

Eenige dagen te voren had luitenant Karlzen Geertrui in een auto meegenomen naar de naastbij gelegen stad en het meisje was met een stapel doozen teruggekeerd.

Nu was er geld thuis... De smokkelarij deed het binnenstroomen. En de oudste dochter van Deraad had flinke inkoopende gedaan.

In een keurig toilet kwam ze dien feestavond uit haar kamer. Een uitgesneden bloeze golfde als een wolk om haar bovenlijf, en stak wel wat te vurig af bij de meer somberen rok. Rood zijden kousen gleden in witte schoentjes. Om den hals glinsterde een gouden ketting en het hoog opgekapte haar werd in bedwang gehouden door een witten band met fonkelende steenen.

— Bezie me dat nu toch ! riep vrouw Deraad. 't Is of ge een kasteeldame zijt !

De boerin was in haar bont, grof huispak. Ze ging niet mee. Ze had genoeg van die Deutsche smullers en brassers.

— En waarom zou Geertrui voor een kasteeldame moeten onderdoen ? vroeg haar man. Wacht nog een beetje en ons hof zal ook meer op een kasteel gelijken dan op de smerige koterij, waar wij altijd moeten voortdrompelen !

Hij zelf zat in een glimmend lakensch pak. Een dubbele zwaar gouden horlogeketting bengelde op zijn buik. De boer rookte nu een lange sigaar met gouden band uit een zilveren sigarenpijp.

— Moeder wil in den ouden tijd blijven, zei Geertrui. Nu dat is haar zaak !

— We zullen zien wie er verder geraakt, bromde de vrouw. Ge laat u voor den zot houden door dien Duitschen aap met zijn schoone uniform.

— En als hij Geertrui gaat trouwen, zult ge dan nog niet overtuigd zijn, dat hij het meent ? vroeg Deraad.

— Trouwen ! Ja, over den bezemsteel vrees ik... Wacht maar Deraad, er zal nog wel eens een bom op uw kop vallen, geen bom van de vliegmachiene... maar een van de schande !

— Moeder gij beledigt me, hernam Geertrui.

— Och, de grond is te koud waar die Deutsche snoeshaan staat. Ge loopt hem na als een hondje. Roze briefjes... bloemen... taartjes... wat weet ik al...

— Dat is zoo in de hooge wereld, riep Deraad. Karlzen komt uit geen zwijnskot zooals gij hoor !

— En nu gaan ze feesten en God weet waar onze arme Marie is !

— Bij haar visscher natuurlijk ! kreet het meisje op groven toon.

— Geen gevoel hebt ge meer !

— Met een wegloopster !

— Geen hart meer !

— Maar ze heeft wat ze zocht !

— In wiens klauw zit ze ? De kerel met wien gij fleemt en lifaft, weet er voorzeker meer van. Maar de eigen vader durft er niet over beginnen. Het geld is hem meer waard.

(* Vervolgt.)